

Η αντιμετώπιση του θανάτου. του Ιερομονάχου Ιουστίνου.

Ο θάνατος είναι το μοναδικό βέβαιο του μέλλοντός μας. Οι άπιστοι απωθούν κάθε αναφορά και σκέψη του, για τους πιστούς όμως ο θάνατος είναι απλώς μια αναμονή.

Ποια λοιπόν πρέπει να είναι η στάση μας μπροστά στον αναμενόμενο θάνατο; Τι δίδαξε ο Κύριος; «Γρηγορείτε ουν· ουκ οίδατε γαρ πότε ο κύριος... έρχεται, οψέ ή μεσονυκτίου ή αλεκτοροφωνίας ή πρωί· μη ελθών εξαίφνης εύρη υμάς καθεύδοντας» (Μάρκ. 13.35-36 κ.α.).

Πολύς λόγος γίνεται για τον αντίχριστο, πότε θα έρθουν τα έσχατα. Το μόνο ωστόσο ασφαλές και ωφέλιμο είναι να είμαστε πάντοτε έτοιμοι, αφού για τον καθένα μας ο θάνατός του είναι η προσωπική του μερική Κρίση.

Λοιπόν «μακάριοι οι δούλοι εκείνοι, ους ελθών ο κύριος ευρήσει γρηγορούντας. αμήν λέγω υμίν ότι περιζώσεται και ανακλινεί αυτούς, και παρελθών διακονήσει αυτοίς»! (Λουκ. 12.37). Θα υπηρετήσει τους δούλους ο κύριος!

Για να μας ξυπνήσει ο Χριστός έφθασε να χρησιμοποιήσει μια ζωντανή, καίτοι «υποτιμητική» για τον Εαυτό Του, παρομοίωση: «Ιδού έρχομαι ως κλέπτης· μακάριος ο γρηγορών» (Απ. 16.15).

Ταλαίπωροι όσοι φθάνουν στον θάνατο χωρίς ελπίδα: Πάλεψαν μια ζωή για υλικά αγαθά. Φαίνονταν εγρήγοροι, έτρεχαν, κυνηγούσαν, και όμως κοιμόνταν! Σκοτώνονταν, αλλά μέσα σε όνειρο, ώσπου ξυπνούν κατάκοποι και εξουθενωμένοι. Ήσαν βαθιά νυχτωμένοι. Τότε αντιλαμβάνονται ότι η επίγεια ζωή τους ήταν όνειρο απατηλό. Πάλεψαν για εφήμερα αγαθά. Τα απέκτησαν ή όχι. Το ίδιο κάνει. Στις στιγμές του θανάτου διαπιστώνουν και λένε πικρά «[Πέρασε] κενός μου ο βίος» (Ιώβ. 7.16) και αισθάνονται μετέωροι. «Τώρα τι γίνεται»;

Αντίθετα, ευτυχείς εκείνοι που φεύγουν με την ελπίδα και την προσμονή της αναστάσεως. Η ψυχή που έχει κάνει σωστές τοποθετήσεις και έχει τοποθετηθεί σωστά στο ζήτημα του θανάτου και των μεταθανάτιων, όταν βγει από το σώμα θ' ακούσει τους αγγέλους να της τραγουδούν τους στίχους του Άσματος: «Ποια [είναι] αυτή που ανεβαίνει λευκανθισμένη;» (8.5). «Ποια [είναι] αυτή που ανεβαίνει από την έρημο [του επίγειου κόσμου] σαν στήλη καπνού θυμιατισμένη σμύρνα και λιβάνι από όλες τις σκόνες αρωματοποιού [αρετών];» (3.6). Εμείς δε «οι περιλειπόμενοι» (Α' Θεσ. 4.15) θα της ψάλουμε ανεπιφύλακτα: «Μακάρια [είναι] η οδός, που πορεύεσαι σήμερα, γιατί σου ετοιμάσθηκε τόπος αναπαύσεως» (Προκείμενο Νεκρώσιμης Ακολουθίας). Έτσι, «σε μνημόσυνο αιώνιο θα είναι ο δίκαιος» (Ψαλμ. 111.6).

«Μακάριοι οι νεκροί οι εν Κυρίω αποθνήσκοντες απ' άρτι. ναι, λέγει το Πνεύμα, ίνα αναπαύσωνται εκ των κόπων αυτών. τα δε έργα αυτών ακολουθεί μετ' αυτών» (Απ. 14.13). Αμήν!

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>